

Το ότι κάποια στιγμή θα αποχαιρετήσεις παντοτινά τους γονείς σου είναι αναμενόμενο. Η μοναδική επιθυμία, είναι να συμβεί σε χρόνο σωστό και με τρόπο όσο το δυνατόν λιγότερο οδυνηρό.

Σε κάθε περίπτωση νομίζω ότι δεν μπορείς να προετοιμαστείς για τη στιγμή του χωρισμού. Ακόμα και αν υποθεθεί ότι ο θάνατος θα είναι περισσότερο λύτρωση, παρά στεναχώρια για τον μόνιμο αποχωρισμό. Ίσως διότι δεν υφίσταται μεγαλύτερη στεναχώρια από το να περιμένεις το θάνατο σαν λύτρωση. Για τέτοια πρόσωπα.

Υπάρχει όμως, και το βάρος μιας άλλης, αδιέξοδης στεναχώριας.

Είναι εκείνη για όσα δεν είπες, δεν έκανες, δεν άκουσες. Πιθανόν διότι έτσι ξορκίζεις το μοιραίο. Το απωθείς σε τόπο άχρονο. Ή διότι εκτιμάς ότι θα το κάνεις την επόμενη εβδομάδα, άντε το καλοκαιράκι. Είναι η στεναχώρια για όσα δεν προλάβουμε να πούμε, αν και είχαμε το χρόνο. Όσο και αν ακούγεται σαν δικαιολογία, ήταν η πεζή καθημερινότητα που μας κυνηγούσε ανελέητα. Που μας κράτησε λίγο μακριά από κάποιες ρίζες μας.

Τα γράφω αυτά, στα σαράντα από την απώλεια της μητέρας μου, όχι μόνο με τη θλίψη του θανάτου της, αλλά για όλους τους λίγους ή πολλούς, τους παντοτινά πια, χαμένους μικρούς συνδέσμους της ζωής της που δεν πέρασαν στην επόμενη γενιά.

Για όλα εκείνα που δεν μπορώ πια να ρωτήσω, ακούσω, διαφωνήσω. Και είναι η δεύτερη φορά, είκοσι ένα χρόνια μετά από την απώλεια του πατέρα μου που κάνω το ίδιο λάθος. Για τους ίδιους λόγους.